

Bir Varmış Bir Yokmuş

– Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret) · 09 Aralık 2020

Her gün, hayatımızı dolu dolu yaşamayı seçme şansımız
ve hakkımız var.

Ömür dediğiniz ne ki? Göz açıp kapayınca kadar geçip gidiyor.

"Bir varmış, bir yokmuş" derdi annem. O bu lafı söylediğinden beri kendisi dahil kaç sevdiğimi kaybettim. Hani insan inanmasada, şimdi hiç birisi yok.

Masallarda böyle başlar değil mi? Ama annemin söylediği bir masal başlangıcı değildi. O bu sözü hayat ve insan için söylerdi. Aslına bakarsanız hayatta bir masal zaten, onu masaldan ayıran tek özellik gerçek olması.

Her yeni yıla yeni umutlarla gireriz, ya da en azından girmek isteriz. Zaman zaman yılları suçladığımız olur, bu yıl çok kötü bir an önce bitsin diyecek kadar.

Aslında yılların hiç bir suçu olmasa da, İki bin yirmi yılıda yalnız bizim ülkemiz için değil tüm dünya için böyle bir yıl oldu.

Nedenlerini hepimiz biliyorsunuz, bu yıl dünyanın başına öyle bir felaket geldi ki, kavgaları, savaşları bile unutturdu. Covit -19 denilen malum salgın binlerce can aldı, almayada devam ediyor. En büyük acımız bu olsa da, yaşadığımız depremler, ekonomik sıkıntılarda tuzu biberi oldu.

Çoğu zaman hayatın önemini, hastahane koridorlarında anlıyor insan. Hep canımıza ve malımıza bir şey olmayacak gibi yaşıyoruz. En ufak şeyleri dert edip, yaşamayı kendimize zehir ediyoruz. Ama o hastahane koridorlarındaki ilaç kokusunu nefesimize çektiğimizde, işin aslının bu olmadığını görebiliyoruz.

Hele bir de "bir nefes" için mücadele eden insanları görünce, kendi kendimize "her şey boş" diye söyleniyoruz. Hastahanenin kapısından çıkar çıkmaz ise hemen unutuveriyoruz. Hatta pişkin bir tavırla cebimizden bir sigara çıkarıp, bir gün bizimde o nefesi çok arayacağımıza aldirmeden, efkarla yakıveriyoruz.

Düşünsenize, şimdi o hastane koridorlarına bile hasret kaldık, eğer çok ağır bir rahatsızlığımız yoksa ne

biz hastaneye gidebiliyoruz, ne de hastaneler bizi kabul ediyor.

Adeta Hastaneler Covit hastalarına tahsis edilmiş gibi ve Sağlık emekçilerimiz canla başla onları sağlığına kavuşturmak için çaba sarfediyorlar.

Düşünüyorumda; Hani hep deriz ya artık ayaklarım üzerinde durmayı öğrendim diye, galiba şimdi hepimizin bunu öğrenmesinin tam zamanı.

Ah bir öğrenebilsek ayaklarımız üzerinde durmayı: Şunu unutmayalım ki, karşımıza ne kadar dert ve acı çıkarsa çıksın, ne kadar çok düşersek düşelim, yeniden kalkmayı bilmeliyiz. Kalkacağız ve çabalayacağız! Yoksa kendi çıkmazlarımız da sürünür dururuz.

Ruh sağlığımız için;

Öylesine güçlü olmalıyız ki, hiç bir şey huzurumuzu bozamasın. Tabi ki iyi bir iletişim için dostlarımıza da değerli oldukları duygusunu vermeliyiz. Her zaman pozitif düşünmeliyiz.

Geçmişin hatalarını unutmamalı veya onlardan ders almalıyız. Mümkün olduğunca neşeli davranıp, yüzümüzden gülümsemeyi eksik etmeyerek, kuşkular karşısında düzeyli. Öfke karşısında olgun. Korkular karşısında güçlü olmalıyız.

Bakın ne diyeceğim sabahları çıplak ayakla nemli çimlerde yürümeyi hiç denediniz mi?

Ben yaptım. Size de denemenizi tavsiye ederim. Emin olun çok iyi gelecek, tabi ki artık böyle şeyleri yaparken, tedbiride elden bırakmamak zorundayız.

Artık vücudumuzun bir parçası gibi olan maske hep yanımızda olmalı, ama kolumuzda bilezik gibi, ya da başımızda şapka gibi değil.

Başka insanların olduğu ortamda ağızımızı ve burnumuzu kapatmaya hazır durumda, çene altımızda bulundurmalıyız.

Ayrıca elimizi dışarıdaki bir şeye dokundurmamız gerektiğinde, hemen eldiven takmalı ve kalabalık ortamlardan uzak durmalıyız.

Tabi ki eve geldiğimizde de üzerimizdekileri çıkarıp yıkamamız gerektiğini söylemeye gerek yok sanırım.

Tüm bunları sadece kendimiz için değil, aynı zamanda sevdiğimiz insanlara zarar vermemek içinde yapmak zorundayız.

Mutluluk bazen sevdiğinizin gözlerinde, bazen uyuyan bir toprak parçası üzerindedir, düşünsenize hangisi bize uzak ki, yeter ki o adımı atmaktan kaçınmayalım.

Ailesi ve kendisini seven hiç kimsesi olmayan bir yetim kızla ilgili çok güzel bir masal vardır:

" Küçük kız kendini çok ama çok üzgün ve yalnız hissettiği bir gün, çayırdaki yürürken, bir çalıya küçük bir kelebeğin takıldığını görür. Kelebek kendini kurtarmak için çabaladıkça, dikenler onun narin bedenini daha çok hırpalar. Küçük yetim kız dikkatle kelebeği kurtarır.

Uçup gitmek yerine, kelebek güzel bir periye dönüşür. Kız gözlerine inanamaz.

Peri, kıza, "Senin eşsiz iyi kalpli davranışın için, sana bir dilek dileme hakkı veriyorum." der.

Kız bir an düşünür, sonra "Mutlu olmak istiyorum." der.

Peri "Peki" der, ona doğru eğilir ve kulağına bir şey fısıldar. Sonra da ortadan kaybolur. Kız büyüdüğü sürece, ondan daha mutlu kimse yoktur. Herkes ona mutluluğunun sırrını sorar.

O ise gülümser ve "Sırrım, küçük bir kızken iyi kalpli bir periyi dinlemiş olmamdır." der.

Yaşlanıp, ölüm döşegine düştüğünde, komşuları etrafına toplanırlar. Sırrının da onunla birlikte yitip gitmesinden korkmaktadırlar. "Lütfen bize söyle" diye yalvarırlar.

"İyi peri sana ne dedi?"

Sevimli yaşlı kadın gülümser ve "Bana şöyle söyledi" der: "ne kadar güvende,

ne kadar yaşlı ya da genç, zengin ya da fakir olursa olsun herkesin sana ihtiyacı var"

El birliği ile katlettiğimiz doğada halen ağaçlar ve çiçekler varsa, deldiğimiz ozon tabakasına, kirlettiğimiz havaya rağmen halen oksijen soluyabiliyorsak, yağmur yağdığında halen toprağın kokusunu alabiliyorsak, halen yıkanacak ve içecek kadar suyumuz varsa şükretmeliyiz, artık geriye kalan bu nimetleri korumak için hepimiz görevliyiz.

Unutmayalım ki, hepimizin bir birimize ihtiyacımız var, eğer insan tek başına yaşayabilseydi. Allah "Adem" için "Havvayı" yaratmazdı.

Mutsuzluđumuz dostlarımızı da mutsuz eder. Mutluluđumuz ise onları da mutlu eder.

Yeni yılda mutlu olmak için birbirimize destek verelim,
yılları suçlayacağımıza, biraz da hatayı kendimizde arayalım ne olur,

Ne gam ne keder, bir musibet geldi bakın her şeyin değerini nasıl anladık,
unuttuğumuz değerleri nasıl hatıramaya başladık.
Bu dünyaya bir daha gelme şansımız yok.
Bir varmış, bir yokmuş...

Mehmet Fikret ÜNALAN (Kul Fikret)
Aralık/2020/Yasaklı Günler
Güzelçamlı/Kuşadası

Dostça kalın, esen kalın.